

Sygnatura akt VI Ka 285/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 maja 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski (spr.)

Sędziowie SR del. Agnieszka Woźniak

SO Krzysztof Ficek

Protokolant Barbara Szkabarnicka

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2018 r.

przy udziale Moniki Lew Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

sprawy **S. O. córki Z. i J.,**

ur. (...) w S.

oskarżonej z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk przy zast. art. 12 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk przy zast. art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 3 listopada 2017 r. sygnatura akt III K 1010/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

Sygn. akt VI Ka 285/18

UZASADNIENIE

S. O. prokurator postawił zarzuty popełnienia 50 przestępstw, kwalifikowanych z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, w niektórych wypadkach także w zw. z art. 12 kk a w innych w zw. z art. 13 § 1 kk. Wyrokiem z dnia 3 listopada 2017 roku w sprawie o sygn. akt III K 1010/12 Sąd Rejonowy w Gliwicach uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanych jej czynów. Sąd kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego apelację na niekorzyść oskarżonej wywiódł oskarżyciel publiczny.

Prokurator postawił rozstrzygnięciu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, będący następstwem obrazy przepisów prawa procesowego a to art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk, art. 391 § 1 i § 2 kpk, art. 366 § 1 kpk, art. 392 kpk i art. 394 § 2 kpk, art. 182 § 3 kpk i art. 167 kpk.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zaskarżony wyrok nie został uznany przez Sąd Okręgowy za trafny.

Apelujący podważa stanowisko Sądu I instancji, że oskarżona S. O. nie miała świadomości, że przedkładane bankowi oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach były nierzetelne. Wskazuje prokurator na dowody podważające ową nieświadomość oskarżonej. Wskazuje też na uchybienia w procedowaniu, z których część spowodowała, że istotne fragmenty zeznań świadków pozostały poza zakresem rozważań Sądu I instancji.

W pierwszej kolejności należy tu przywołać fragmenty zeznań R. T., którym Sąd I instancji przyznał w całości walor wiarygodności. Tymczasem z zeznań R. T. (k. 1150) wynika, że S. O. wiedziała, iż potencjalni kredytobiorcy to osoby, które „nigdzie nie są zatrudnione a już na pewno nie tam, co było wpisane w oświadczeniu. To po prostu wiedzieli wszyscy, że jest to swojego rodzaju „załatwianie” kredytu dla tych osób”. Z tych zeznań wynika także to, że oskarżona spotkała się z Ł. C. (1) w sprawie zaświadczeń o zatrudnieniu a tenże Ł. C. (2) miał potwierdzić zatrudnienie kilku kredytobiorców. Wprawdzie przed sądem R. T. częściowo się wycofuje i twierdzi, że pełnej wiedzy (odnośnie świadomości oskarżonej) nie ma i opiera się na przypuszczeniach, to zeznania te są jedynie przyczynkiem do innych dowodów. I tak Sąd I instancji nie odczytał tych fragmentów relacji A. K. z postępowania przygotowawczego, które nawiązywały do świadomości S. O. (można tu wskazać wyjaśnienia na karcie 1167). Mimo, że istotne informacje dotyczące świadomości oskarżonej (chodzi o kredyty dla czterech osób) posiadał D. J. to Sąd I instancji w poczet materiału dowodowego zaliczył tylko późniejszą chronologicznie relację, choć występują istotne sprzeczności między tym co powiedział D. J. jako świadek a tym co wyjaśnił on jako podejrzanym.

Co do szeregu umów kredytowych nie sposób stwierdzić, jakie ustalenia poczynił Sąd I instancji. Nie wiadomo czy wiarygodne są zeznania K. K., która zeznała, że oskarżona proponowała jej kredyt a na informację, że K. K. nie pracuje, powiedziała, że to nie problem. (k. 1010-1011). Nie wiadomo, czy to oskarżona kreowała dokumenty dotyczące kredytów na nazwisko J. F. i czy to oskarżona rzeczywiście dwukrotnie zainkasowała od niego kwotę 3000 zł. Nie wiadomo dlaczego w dokumentacji kredytowej A. M. (k. 628- uwaga oznaczenia numeracji niektórych kart nie zachowały się) widnieje pracodawca o którym sama kredytobiorczyni nic wcześniej nie wiedziała. Również w dokumentacji kredytowej I. K. widnieje informacja o nieznanym tej osobie pracodawcy, choć to z dużym prawdopodobieństwem oskarżona sporządziła dokument, którego kserokopia znajduje się na karcie 203. Podobne wątpliwości dotyczą wniosku kredytowego dotyczącego S. R..

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji w istocie zaniechał poczynienia całego szeregu okoliczności. Nie są w ogóle wyjaśnione okoliczności kreowania wniosków kredytowych i roli w tym oskarżonej. Zeznania szeregu świadków pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonej. Jednak Sąd I instancji wyjaśnienia oskarżonej uznaje w całości za wiarygodne a wiarygodności tych dowodów, które stoją z wyjaśnieniami oskarżonej w sprzeczności albo uznaje błędnie za wiarygodne (jak A. K. i R. T.), albo też odnośnie wiarygodności takich dowodów nie wypowiada się. Uzasadnienie wyroku Sądu I instancji tylko pozornie jest obszerne. Znaczną jego część stanowi przytoczenie zarzutów aktu oskarżenia a inną cytat z bardzo obszernych wyjaśnień oskarżonej. Nie znalazło się miejsce w takim dokumencie ani na ustalenia faktyczne ani też na choćby skrótową ocenę dowodów, zwłaszcza tych dowodów, które pozostawały w sprzeczności z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji.

To powoduje, że wyrok uniewinniający ostać się nie może a przewód sądowy trzeba prowadzić od początku.

W postępowaniu ponownym Sąd I instancji poczyni ustalenia faktyczne dotyczące każdej umowy, które są objęte aktem oskarżenia. W szczególności Sąd I instancji zbada, czy wnioski kredytowe były wykreowane przez oskarżoną a jeśli tak, to czy ich treść powstała rzeczywiście na podstawie informacji przekazanej przez kredytobiorcę. Zwróci Sąd I instancji uwagę na to, czy świadkom przysługiwać będzie prawo do odmowy składania zeznań i w razie potrzeby udzieli takiemu świadkowi odpowiedniego pouczenia.

Dopiero po przeprowadzeniu wszystkich dowodów będzie można ocenić wiarygodność wyjaśnień oskarżonej i zeznań świadków i na tej podstawie poczynić ustalenia faktyczne.

W postępowaniu ponownym Sąd I instancji nie jest oczywiście związany ani prezentowaną w postępowaniu pierwotnym oceną dowodów ani też poczynionymi wcześniej ustaleniami faktycznymi. Uwzględni jednak wyżej wskazane uwagi Sądu Okręgowego w Gliwicach.